

Súd: Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka: B1-11Csp/16/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1119209291
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Líšková
ECLI: ECLI:SK:MSBA4:2024:1119209291.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava IV, sudkyňou JUDr. Martinou Líškovou, v spore žalobcu: Rozhlas a televízia Slovenska, Mlynská dolina, 845 45 Bratislava, IČO: 47 232 480, proti žalovanej: Z. S. H. G., narodená XX.XX.XXXX, trvale bytom Š. XXX/XX, XXX XX G. - N. S., zastúpenému Advokátskou kanceláriou Kohútová Bérešová, spol. s r. o. so sídlom Štefánikova 18, 811 04 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 54 228 956, o zaplatenie 457,80 eur, takto

rozhodol:

I. Konanie v časti o zaplatenie sumy 292,32 eur **z a s t a v u j e .**

II. Žalobu vo zvyšku **z a m i e t a .**

III. Žalovanej **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 18.06.2019, doručenou Okresnému súdu Bratislava I dňa 01.07.2019 (od 01.06.2023 Mestský súd Bratislava IV), domáhal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 457,80 eur (istina v sume 440,80 eur a pokuta v sume 17,- eur) a zaplatené poštové sadzby v sume 1,45 eur, ako aj náhrady trov konania v sume 27,- eur za zaplatený súdny poplatok z návrhu na začatie konania (žaloby), titulom neuhradených koncesionárskych poplatkov podľa č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Žalobca svoju aktívnu legitimáciu odôvodnil § 4 ods. 1 a § 10 ods. 5 zákona č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a pasívnu legitimáciu žalovanej ustanovením § 3 písm. a), § 6 ods. 1 a § 7 citovaného zákona.

2. Žalobca v žalobe uviedol, že kontrolou úhrad zistil, že žalovaná ku dňu podania žaloby nezaplatila úhradu za služby verejnosti v zmysle citovaného zákona za kontrolované obdobie od 01.03.2011 do 31.01.2019. Žalobca v zmysle § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z. písomnou Výzvou na zaplatenie nedoplatku zo dňa 10.01.2019, odoslanou prostredníctvom Slovenskej pošty, a. s., vyzval žalovanú na zaplatenie omeškanej úhrady a na zaplatenie poštových úhrad súvisiacich s odoslaním výzvy. Z dôvodu nezaplatenia úhrad a poštových sadzieb v lehote do 30 dní od doručenia uvedenej výzvy, žalobca si nárokoval zaplatenie zákonnej pokuty, ktorú je žalovaná povinná zaplatiť podľa § 10 ods. 3 citovaného zákona. Žalobca ozrejmil, že dlh žalovanej predstavuje sumu 440,80 eur, ktorá pozostáva z 95 neuhradených mesačných predpisov v kontrolovanom období 01.03.2011 - 31.01.2019 a výška dlhu je súčinom počtu neuhradených predpisov v kontrolovanom období a sadzby úhrady v zmysle § 6 ods. 1 citovaného zákona. V zmysle citovaného zákona predstavuje pohľadávka žalobcu sumu 457,80 eur

(z toho istina vo výške 440,80 eur /4,64 eur za mesiac x 95 mesiacov/ a pokuta vo výške 17,- eur podľa § 10 citovaného zákona) a zaplatené poštové sadzby vo výške 1,45 eur.

3. V predmetnom spore bol vydaný Platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava I č. k. 11Csp/16/2019-13 zo dňa 01.08.2019, ktorý bol doručený žalovanému do vlastných rúk dňa 02.09.2019.

4. Žalovaná podala včas a s vecným odôvodnením Odpor proti platobnému rozkazu zo dňa 16.09.2019, doručený Okresnému súdu Bratislava I dňa 17.09.2019, žiadajúc zrušenie platobného rozkazu, zamietnutie žaloby ako nedôvodnej v celom rozsahu a priznanie náhrady trov konania v rozsahu 100%. V odpore uviedla, že považuje žalobu za nedôvodnú z dôvodu, že väčšina nezaplatených úhrad už je premlčaná, a celá žaloba je podaná v celom rozsahu uplatneného nároku nedôvodne, a navyše v menšej časti nároku aj predčasne. S odkazom na ustanovenia § 100 ods. 1, ods. 2 a § 101 Občianskeho zákonníka uviedla, že Výzvou zo dňa 10.01.2019 žalobca vyzval žalovanú na zaplatenie nedoplatku od 01.03.2011 do 31.01.2019 vo výške 442,25 eur. S touto sumou žalovaná nesúhlasila majúc za to, že premlčacia doba začala plynúť odo dňa splatnosti každej jednotlivej mesačnej úhrady, ktorá predstavuje čiastku 4,64 eur / mesiac (v prípade oprávnenosti uplatnenej pohľadávky vôbec). Žalovaná preto vzniesla námietku premlčania voči žalobcom uplatneným nárokom v rozsahu v zmysle nižšie uvedeného. Žalovaná dôvodila, že márnym uplynutím lehoty uvedenej v ustanovení § 7 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z., teda ak platiteľ nezaplatil úhradu do posledného dňa príslušného kalendárneho mesiaca, sa pohľadávka žalobcu stala splatnou. To znamená, že premlčacia doba každej jednotlivej mesačnej úhrady už začala plynúť vždy prvým dňom nasledujúceho kalendárneho mesiaca, a vzhľadom na to, že všeobecná premlčacia doba podľa Občianskeho zákonníka je trojročná, drvivá väčšina úhrad je už premlčaná - všetky pohľadávky, ktorých splatnosť nastala pred dňom 01.07.2016. Sú to konkrétne úhrady v období od marca 2011 do júla 2016. Celková suma týchto premlčaných pohľadávok žalobcu činí 310,88 eur. V súvislosti s tvrdeným premlčaním poukázala žalovaná na Rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/154/2013 zo dňa 19.02.2014 a tvrdila, že na strane žalovanej ide o spotrebiteľa, ktorý mal zmluvu o zapojení el. energie podpísanú dávno pred prijatím zákona o uvedených poplatkoch. V čase, keď štát spoplatnil službu, ktorá pred tým nebola osobitne spoplatnená, vôbec nevyzval spotrebiteľa na plnenie. Takýto postup označila žalovaná za minimálne nekorektný, mohlo by sa to pokojne nazvať "rana pod pás" pre občana. Navyše, keď po rokoch občana vyzýva na úhradu poplatkov za 9 rokov dozadu, napriek tomu, že iste vie, že tieto poplatky sú už premlčané. V samotnom zákone je stanovená povinnosť poskytovateľa elektrickej energie na poskytnutie údajov o všetkých pripojených užívateľoch elektrickej energie, teda niet pochyb, že žalobca mal, resp. mohol mať k dispozícii informácie o žalovanej už pred 9 rokmi. Situácia, keď žiada zaplatiť poplatok za 9 rokov dozadu spolu so sankciami značne znevýhodňuje, resp. dáva do veľmi neprijemnej situácie, mnohých spotrebiteľov. Za pozoruhodné označila žalovaná to, že žalobca za skoro 8 rokov nezistil, že žalovaná má nedoplatok za služby verejnosti za odberné miesto Štefánikova 18, Bratislava, a až teraz sa domáha zaplatenia nedoplatku, a to aj spätne za obdobie od 01.03.2011. Zákonom ustanovený čas na vykonanie práva, teda domáhania sa zaplatenia nedoplatku, uplynul bez toho, aby sa žalobca domáhal svojho práva, a z tohto dôvodu vzniesla žalovaná námietku premlčania na úhrady v období marec 2011 až do júla 2016, keďže tieto sú už premlčané a žalobca sa teda nemôže domáhať ich zaplatenia. Žalovaná uviedla, že žalobca mal za obdobie takmer 8 rokov dosť času na využitie svojich širokých kompetencií v zmysle § 9 zákona č. 340/2012 Z. z., a tým na zistenie omeškania žalovanej so zaplatením úhrady. Z uvedeného je potom zrejmé, že žalobca si nesplnil svoju zákonnú povinnosť v súlade s ustanovením § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z. a nevyzval písomne žalovanú do 60 dní od zistenia tejto skutočnosti na zaplatenie tejto úhrady. Podľa žalovanej je v rozpore s princípmi práva a spravodlivosti, aby žalobca pri porušení svojej povinnosti požíval rovnaké práva ako v situácii, keď svoju zákonnú povinnosť splní. Keďže si žalobca nesplnil svoju povinnosť v súlade s ustanovením § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z., nemá nárok na úhradu poštových sadzieb spojených s vymáhaním vo výške 1,45 eur a ani na úhradu pokuty vo výške 17,- eur, keďže žalovaná nemala možnosť zaplatiť dlžné úhrady včas na včasnú výzvu žalobcu tak, ako ju mal v zmysle citovaného zákona vykonať. Žalovaná tvrdila, že žalobca nedoručil žalovanej písomnú výzvu podľa ustanovenia § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z., nakoľko ju nedoručil v zákonnej lehote do 60 dní od zistenia nedoplatku. Žalovaná dôvodila tým, že zákonodarca stanovil žalobcovi povinnosť zasielať takúto výzvu ako podmienku na súdne uplatnenie si svojich nárokov na dlžných úhradách za RTVS. Podľa žalovanej z výkladu danej právnej normy, založenej na zákonodarcom sledovanom účele, vyplýva, že podmienkou súdneho uplatnenia si nároku žalobcu v zmysle zákona o úhradách za RTVS je výzva podľa ustanovenia § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z., a takouto výzvou môže byť iba úkon žalobcu, pri ktorom sú splnené všetky zákonom stanovené obsahové aj

formálne podmienky jeho vykonávania. Aj zákonodarca stanovil podmienku jeho vykonania v určitej lehote, povinný subjekt (v tomto prípade žalobca) je zo zákona zaviazaný túto lehotu dodržať s logicky dovoditeľným následkom súladným s princípmi právneho poriadku právneho štátu, že ak túto lehotu na takýto úkon nedodrží, nemôžu s takto vykonaným úkonom v rozpore so zákonom byť spojené následky zákonom predpokladané, a teda nemôže si uplatňovať takúto pohľadávku voči žalovanej na súde. Opačný výklad by bol popretím práva a popretím zmyslu a účelu citovanej právnej úpravy. Z uvedeného je, podľa žalovanej, zrejmé (najmä s ohľadom na široké "zistovacie" právomoci žalobcu podľa § 9 zákona o úhradách za RTVS), že žalobca môže dlžného platiteľa úhrad vyzvať podľa ustanovenia § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z. vždy za obdobie maximálne 2 až 3 mesiacov (nakoľko dovtedy musí zistiť skutočnosť omeškania platiteľa s úhradou) a nie za obdobie rádovo rokov. Ak si žalobca nesplní svoje zákonné povinnosti, nemôže prenášať tieto svoje zákonné porušenia, alebo neschopnosť v plnení si svojich povinností a úloh, na platiteľa úhrad. Na základe uvedené považovala žalovaná žalobu za nedôvodnú v celom rozsahu jednak preto, že bola podaná v prevažujúcej časti uplatneného nároku bez splnenia zákonných podmienok zo strany žalobcu na jej podanie, a jednak bola podaná v rozsahu úhrad za posledné 2 mesiace (december 2018 a január 2019) predčasne, nakoľko žalovaný nemal možnosť splniť si svoj záväzok bez sankcií a akýchkoľvek negatívnych dopadov v 30 dňovej lehote v súlade s ustanovením § 10 ods. 3 zákona č. 340/2012 Z. z.

5. Z dôvodu včas podaného odporu s vecným odôvodnením žalovanou bol Platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava I č. k. 11Csp/16/2019-13 zo dňa 01.08.2019 zrušený Uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 11Csp/16/2019-33 zo dňa 02.03.2020 podľa ustanovenia § 267 ods. 3 veta prvá zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len "CSP").

6. K odporu žalovanej proti platobnému rozkazu sa vyjadril žalobca podaním zo dňa 02.07.2020, doručeným súdu dňa 06.07.2020, nazvaným "Čiastočné späťvzatie žaloby a vyjadrenie žalobcu". Nesúhlasiac s názorom žalovanej, že sa jedná o spotrebiteľský spor, uviedol dôvody, pre ktoré daný spor nie je spotrebiteľským sporom. Nárok žalobcu nevyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy a žalobca nie je dodávateľom v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, a je preto vylúčené, aby v tomto konaní šlo o spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 290 CSP: A) Nárok žalobcu nevyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy. Úhrady za služby verejnosti poskytované RTVS a ich príslušenstvo, ktorých zaplatenie je predmetom tohto konania, platiteľ (žalovaný) neplatí na základe zmluvného vzťahu so žalobcom, táto povinnosť mu vyplýva priamo zo zákona č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované RTVS (ďalej len "zákon č. 340/2012 Z. z."), a nie zo spotrebiteľskej či inej zmluvy. Úhrada za služby verejnosti je vo svojej podstate neekvivalentnou platbou; platitelia sú teda povinní ju platiť bez ohľadu na to, či služby žalobcu využívajú alebo nie, z podstaty veci preto nemôže ísť o zmluvný vzťah. Vzhľadom na túto neekvivalentnosť sa úhrady za služby verejnosti najviac približujú daniam. Pre naplnenie definície platiteľa úhrady v zmysle § 3 zákona č. 340/2012 Z. z. stačí, ak je fyzická osoba evidovaná ako odberateľ elektriny v odbernom mieste, alebo ide o zamestnávateľa s kvalifikovaným počtom zamestnancov. V zmysle výslovného znenie zákona č. 340/2012 Z. z. nie je významné ani to, či platiteľ reálne odoberá v odbernom mieste elektrinu, ale že ho dodávateľ energie v tomto odbernom mieste ako odberateľa eviduje. B) Žalobca nie je dodávateľom v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka. V zmysle výslovného znenia § 290 CSP pre konštatovanie spotrebiteľského sporu nestačí, ak spor vyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy alebo s ňou súvisí, ale musí ísť o spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Je vylúčené, aby v tejto veci šlo o spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom v zmysle § 290 CSP, keďže nemôže byť pochyb o tom, že žalobca pri vymáhaní úhrady za služby verejnosti nevystupuje ako dodávateľ, t. j. ako osoba, ktorá koná v rámci svojej obchodnej či inej podnikateľskej činnosti. Hlavný predmet činnosti žalobcu a jeho poslanie sú uvedené v ustanoveniach § 3 a § 5 zákona č. 532/2010 Z. z. o Rozhlase a televízii Slovenska (ďalej len "zákon č. 532/2010 Z. z."). Zjednodušene je možné povedať, že hlavným predmetom činnosti žalobcu je vysielanie televíznej a rozhlasovej programovej služby vo verejnom záujme, a to pri zachovaní svojho poslania, ktorým je rozvíjanie národného povedomia a kultúrnej identity obyvateľov Slovenskej republiky. Pri tvorbe obsahu vysielania je žalobca povinný zohľadňovať záujmy národnostných menšín, nepočujúcich a iných sociálnych menšín, registrovaných cirkví a pod. Svojím poslaním a špecifickými zákonnými požiadavkami na obsah vysielania sa teda jeho činnosť nepochybne odlišuje od obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (na rozdiel od komerčných vysielateľov ako podnikateľských subjektov, ktorých poslaním je dosahovanie zisku). Zákon č. 532/2010 Z. z. vo svojom § 6 síce pripúšťa, že žalobca môže mimo hlavného predmetu činnosti vykonávať aj podnikateľskú činnosť, avšak iba za veľmi obmedzených podmienok (podnikateľská činnosť musí

súvisieť s hlavným predmetom činnosti žalobcu a zároveň nesmie ohroziť plnenie jeho poslania). V zmysle § 19 ods. 6 zákona č. 532/2010 Z. z. žalobca nemôže verejné prostriedky podľa § 20 ods. 1 písm. a) zákona č. 532/2010 Z. z., t. j. príjmy z úhrad za služby verejnosti, ktorých zaplatenie je predmetom tohto konania, používať na podnikateľskú činnosť. Taktiež v zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 340/2012 Z. z. príjmy z úhrady a príjmy z pokút použije žalobca výhradne na zabezpečenie služieb verejnosti v oblasti rozhlasového vysielať a televízneho vysielať. Z uvedeného je zrejmé, že prostriedky získané z úhrad za služby verejnosti môžu byť používané výlučne na financovanie hlavného predmetu činnosti žalobcu, a nie jeho podnikateľskej činnosti. Zákon č. 532/2010 Z. z. dôsledne rozlišuje medzi vyberaním úhrady za služby verejnosti a podnikateľskou činnosťou žalobcu, a preto je nepochybné, že žalobca pri výbere úhrad za služby verejnosti nepôsobí v rámci svojej obchodnej ani inej podnikateľskej činnosti, a preto ho nemožno považovať za dodávateľa v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka. C) Možnosť porušenia princípu rovnosti zbraní. V zmysle Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 249/2012 zo dňa 18. apríla 2013 "z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že princíp rovnosti zbraní ako jeden z prvkov širšej koncepcie spravodlivého konania, vyžaduje, aby každému účastníkovi bola daná primeraná možnosť predniesť svoj prípad za podmienok, ktoré ho neumiestnia do zjavnej nevýhody voči jeho protistrane." Ak by konajúci súd považoval tento spor za spotrebiteľský podľa § 290 CSP, v zmysle uvedeného by šlo o nesprávny procesný postup, ktorý by mohol žalobcovi znemožniť, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by mohlo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Tento nesprávny procesný postu by spočíval v aplikácii nesprávnych ustanovení CSP, ktoré sú špecifické pre spory s ochranou slabšej strany. Už z názvu rubriky druhej hlavy tretej časti CSP (Spory s ochranou slabšej strany) je zrejmé, že ak súd použije tieto ustanovenia, hoci na to nie sú splnené podmienky, neodôvodnene tým zvýhodní druhú stranu sporu a poruší tým spomenutý princíp rovnosti zbraní. Žalobca poukázal ja na právny názor uvedený v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/282/2017 zo dňa 31. októbra 2017: "Koncesionársky poplatok je považovaný za osobitný príspevok na finančné zabezpečenie plnenia zákonom stanovených povinností a úloh žalobcu ohľadom poskytovania verejnej služby. Koncesionárske poplatky nie sú platbou za ponuku programov ani za ich užívanie, t. j. sledovanie určitých programov, ale platbou, ktorá sa vzťahuje na každého, kto je odberateľom elektriny. Fyzická osoba i právnická osoba teda platí za vysielať formou koncesionárskych poplatkov. Prostredníctvom koncesionárskych poplatkov fyzická osoba (resp. právnická osoba) financuje verejnú službu, ktorá mu je poskytovaná ako občanovi (nie v pozícii spotrebiteľa)." Krajský súd zároveň v odseku 16. výslovne uvádza: "Ako už bolo uvedené, medzi žalobcom a žalovanou nejde o spotrebiteľský spor vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy (medzi žalobcom a žalovanou nebola uzavretá žiadna spotrebiteľská zmluva) alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou, preto povinnosťou okresného súdu nebolo ex offio skúmať, či žalobcom uplatnený nárok (ne)bol premlčaný." Žalobca zároveň poukázal na argumentáciu uvedenú v odlišnom stanovisku člena senátu Krajského súdu v Prešove s rozhodnutím senátu vo veci 23Co/100/2017 zo dňa 27.06.2018, v ktorom sudca Mgr. Miloš Kolek uvádza: "Je oprávnená argumentácia žalobcu, že sa nejedná o nároky zo spotrebiteľskej zmluvy. V súvislosti s činnosťou žalobcu sa neuzatvára zmluva medzi žalobcom a platiteľom úhrad. Súd existenciu spotrebiteľskej zmluvy vyvodil z toho, že zmluva o dodávke elektriny je spotrebiteľskou zmluvou, a tak aj právny vzťah, ktorý z nej vyplýva (povinnosť platiť úhrady za služby), je spotrebiteľským právnym vzťahom. Podľa môjho názoru zmluva o dodávke elektriny nezakladá zmluvný vzťah medzi žalobcom a platiteľom úhrady, ale iba identifikuje osobu, ktorá má splniť zákonnú povinnosť. Vzťah medzi stranami je založený zákonom - povinnosť platiť úhrady je zákonnou povinnosťou, výška úhrady tiež vyplýva zo zákona, nie zo zmluvného dojednaní." Žalobca poukázal aj na argumentáciu uvedenú v Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-147/16 zo dňa 17.05.2018, podľa ktorého: "V prejednávanej veci belgická a rakúska vláda uviedli, že KdG ako zariadenie vysokoškolského vzdelávania financované prevažne z verejných zdrojov nemožno považovať za "podnik" v súlade s významom tohto pojmu v práve hospodárskej súťaže Únie, a teda za "predajcu alebo dodávateľa" v zmysle smernice 93/13, keďže poskytovanie vzdelávania, ktoré predstavuje jej činnosť, nepredstavuje "službu" v zmysle článku 57 ZFEÚ." Analogicky nemožno za predajcu alebo dodávateľa považovať ani žalobcu, nakoľko poskytovanie služby verejnosti v oblasti televízneho a rozhlasového vysielať v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 532/2010 Z. z. taktiež nepredstavuje službu v zmysle čl. 57 ZFEÚ. K námietke žalovanej, že vyberateľ úhrady neinformoval žalovanú v lehote 60 dní od zistenia tejto skutočnosti, žalobca odkázal na dôkazy v prílohe návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 18.06.2019, ktoré preukazujú, že si žalobca túto povinnosť splnil. K námietke žalovanej, že vyberateľ úhrad nedoručil písomnú výzvu žalovanej, opäť odkázal na tie isté dôkazy v prílohe návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 18.06.2019, ktoré preukazujú, že si žalobca túto povinnosť splnil. Vzhľadom na to, že žalovaná neuhradila úhradu a poštové sadzby v zákonom stanovenej lehote 30 dní, je

povinná zaplatiť žalobcovi podľa § 10 ods. 3 zákona č. 340/2012 Z. z. pokutu. Žalobca uviedol, že zákonná formulácia jasne hovorí o povinnosti vyzvať na zaplatenie úhrady do 60 dní od zistenia omeškania, nie odo dňa jeho vzniku. Ide o dva rozličné momenty, pričom zákonodarcu si jasne zvolil subjektívny moment zistenia omeškania. Tvrdenie žalovanej o zrejmom úmysle zákonodarcu predchádzať vymáhaniu nedoplatkov súdnou cestou nie je ničím podložený; dôvodová správa k zákonu č. 340/2012 Z. z. v podstate opakuje zákonné znenie: "Ak vyberateľ úhrady zistí, že platiteľ nezaplatil úhradu, vyzve ho v lehote 60 dní od zistenia tejto skutočnosti na zaplatenie úhrady a poštových sadziab spojených s odoslaním výzvy na zaplatenie úhrady." Žalobca vyslovil presvedčenie, že len preto, že žalovaná má subjektívny pocit o vôli zákonodarcu, nestačí na splnenie podmienok pre využitie tzv. teleologickej redukcie, a teda ignorovanie výslovného znenia zákona postupom contra verba legis. Jediným zákonným následkom, s ktorým zákonodarcu výzvu na zaplatenie spojil, je možnosť uplatniť si nárok na zaplatenie pokuty podľa ustanovenia § 10 ods. 3 a ods. 4 zákona č. 340/2012 Z. z. Žalobca mal za to, že zákonodarcu chcel (vzhľadom na predchádzajúce negatívne skúsenosti z minulosti) predísť sankcionovaniu (pokutovaniu) platiteľov bez toho, aby sa o nedoplatkoch dozvedeli. Ustanovenie § 10 ods. 5 zákona č. 340/2012 Z. z. o povinnosti žalobcu domáhať sa týchto nárokov na súde potom nie je nič iné, než konkrétnym vyjadrením povinnosti žalobcu využívať všetky právne prostriedky na ochranu svojho majetku podľa § 19 ods. 10 zákona č. 532/2010 Z. z. Žalobca vzal žalobu čiastočne späť vo výške 292,32 eur z dôvodu námietky premlčania vznesenej žalovanou v odpore proti platobnému rozkazu a naďalej sa domáhal zaplatenia istiny 143,84 eur, poštovej sadzby 1,45 eur, pokuty 17,- eur a úhrady náhrady trov konania. Zároveň v zmysle § 11 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov žiadal vrátiť zaplatený súdny poplatok zo žaloby krátený v zmysle § 11 ods. 3 tohto zákona.

7. K Čiastočnému späťvzatiu žaloby a vyjadreniu žalobcu zo dňa 02.07.2020, doručenému súdu dňa 06.07.2020, sa vyjadrila žalovaná Vyjadrením žalovanej k čiastočnému späťvzatiu žaloby a vyjadreniu žalobcu zo dňa 02.07.2020, datovaným dňom 12.08.2022 a doručeným súdu dňa 15.08.2022. K jednotlivým tvrdeniam žalobcu uviedla: Pokiaľ ide o posúdenie otázky, či právny vzťah medzi stranami sporu, ktorý je predmetom tohto konania, je spotrebiteľským vzťahom, mal za to, že s touto otázkou sa musí vysporiadať konajúci súd ako s primárnou právnou otázkou. V tomto kontexte žalovaná poukázala na skutočnosť, že právny vzťah, z ktorého si žalobca uplatňuje svoje nároky, je založený a odvodený od uzavretia zmluvného vzťahu medzi žalovaným a dodávateľom elektriny, a tento zmluvný vzťah je nepochybne spotrebiteľským právnym vzťahom, ktorého obsah žalovaná nemala možnosť ovplyvniť, nakoľko vznikol na základe uzavretia tzv. formulárovej zmluvy. A ako to uvádza aj samotný žalobca, "nie je významné ani to, či platiteľ reálne odoberá v odbernom mieste elektrinu, ale že dodávateľ energie v tomto mieste ako odberateľa eviduje." Inak povedané, právny vzťah, z ktorého si žalobca uplatňuje svoje nároky v tomto spore by nevznikol, ak by medzi žalovanou a dodávateľom elektriny nevznikol spotrebiteľský zmluvný vzťah. Za nepochybné žalovaná označila, že ide o nároky, ktoré minimálne súvisia so spotrebiteľskou zmluvou uzatvorenou so žalovanou. Navyše, žalovaná nemá absolútne žiadnu možnosť ovplyvniť tento vzťah, ani jeho uzatvorenie, preto by súd pri posudzovaní mal brať túto skutočnosť v úvahu, a žalovaná (ako aj všetci spotrebiteľia elektrickej energie v obdobnom nerovnom vzťahu so žalobcom) by mali byť chránení minimálne ochranou, ktorá je určená pre spotrebiteľa v spotrebiteľskom vzťahu. Ďalej žalovaná uviedla, že žalobca riadne ani len neosvedčil, a teda vôbec nepreukázal, kedy sa dozvedel o nedoplatku žalovanej. Z tohto dôvodu nie je ani možné mať za preukázané, že vyzval žalovanú na zaplatenie v zákonom ustanovenej 60-dňovej lehote v zmysle ustanovenia § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z. Ak zákon hovorí o zistení skutočnosti spočívajúcej v omeškaní platiteľa so zaplatením úhrady, je na žalobcovi, aby preukázal, kedy túto skutočnosť zistil, a teda, či žalovaná bola v zákonom stanovenej lehote písomne vyzvaná na zaplatenie úhrady. Žalobca však túto skutočnosť nijako nepreukázal. Žalovaná poprela, že by žalobca žalovanú písomne vyzval na zaplatenie úhrady v zákonnej lehote. K odkazovaniu žalobcu na jeho výzvy tvoriace prílohy žaloby, žalovaná uviedla, že žalobca nimi iba prezentuje existenciu týchto listín v jeho dispozícii, ale tým rozhodne nijako nepreukazuje doručenie týchto listín žalovanej. Žalovanej takéto výzvy nedoručil, ani to nijak nepreukázal. Žalobca tiež nijako nevyvetlil, preto do ním prezentovanej výzvy na zaplatenie nedoplatku zo dňa 10.01.2019 zarátal aj predpis na mesiac január 2019. V zmysle ustanovenia § 7 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z. je platiteľ povinný zaplatiť úhradu za príslušný kalendárny mesiac do posledného dňa príslušného kalendárneho mesiaca. V danom prípade teda by bola žalovaná povinná zaplatiť za mesiac január 2019 úhradu do posledného dňa daného mesiaca, t. j. do 31.01.2019. Aj napriek tejto skutočnosti žalobca svojvoľne započítal danú úhradu k nedoplatkom. Preto považovala žalovaná túto výzvu žalobcu za obsahovo nesprávnu a tým zmatečnú, neurobenú riadne ani včas.

Na margo zisťovania, či platiteľ je v omeškaní so zaplatením úhrady, žalovaná zdôraznila, že podľa ustanovenia § 10 ods. 1 zákona č. 68/2008 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Slovenskou televíziou a Slovenským rozhlasom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.01.2011 do 31.08.2012, bola vyberateľom úhrady spoločnosť s ručením obmedzeným založená Rozhlasom a televíziou Slovenska. Jediným účelom tejto spoločnosti teda bolo viesť evidenciu platiteľov úhrad, kontrolovať plnenie úhrad a v prípade, ak bol niektorý platiteľ v omeškaní s platením úhrad, vyzvať ho na zaplatenie. V tomto kontexte je pre žalovanú nepochopiteľné a neakceptovateľné tvrdenie, že by táto spoločnosť už v roku 2011 nemala vedomosť o tom, že žalovaná je v omeškaní s platením úhrad. Pokiaľ si táto spoločnosť riadne plnila svoje povinnosti, čo bolo jej základnou povinnosťou, o to viac ako subjektu pôsobiaceho v oblasti verejného práva, nie je rozumne možné predpokladať, že by táto spoločnosť nemala už skôr, rádo vo rokoch, resp. priebežne po splatnosti každej jednej mesačnej úhrady, vedomosť o tom, že žalovaná by bola dlžná žalobcovi na úhrade koncesionárskych poplatkov. Žalovaná mala za to, že ak ustanovenie § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z. hovorí o zistení vyberateľa úhrady, že platiteľ je v omeškaní, je zrejme, že touto úpravou zákonodarca nemal na mysli možnosť zisťovať u vyberateľa úhrady kedykoľvek a akékoľvek zmeškané obdobie platiteľa úhrady, čo aj niekoľko rokov spätne. Tento prípad nie je jediným, kedy si žalobca nárokuje zaplatenie nedoplatkov, hoc aj premlčaných, za dlhé časové obdobie v rozpätí niekoľkých rokov. Išlo by o mimoriadnu výsadu verejnoprávnej inštitúcie ako vyberateľa úhrady, ak by jej súd priznal možnosť kedykoľvek a za akékoľvek obdobie zisťovať omeškanie úhrad platiteľmi a takémuto konaniu poskytol právnu ochranu. Išlo by o výrazný nepomer v oprávnení žalobcu na úkor povinnosti platiteľa úhrady - obvykle bežnú fyzickú osobu. Uvedenú interpretáciu potvrdzuje aj ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z., podľa ktorého Rozhlas a televízia Slovenska vedie príjmy z úhrady na samostatnom účte v banke, v pobočke zahraničnej banky alebo v Štátnej pokladnici. Rozhlas a televízia Slovenska vedie v účtovníctve analytickú evidenciu príjmov z úhrady oddelenú od iným príjmov. Podľa zákona č. 532/2010 Z. z. o Rozhlase a televízii Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, Rozhlas a televízia Slovenska je povinná svoj majetok podľa odseku 3 užívať na plnenie povinností ustanovených týmto zákonom, udržiavať tento majetok v riadnom stave, využívať všetky právne prostriedky na jeho ochranu a dbať, aby nedošlo k jeho poškodeniu, strate alebo zneužitiu. Určite nie je možné považovať nesledovanie uhrádzania koncesionárskych poplatkov po dobu 8 rokov za konanie súladné s uvedenými povinnosťami využívať všetky právne prostriedky na ochranu svojho majetku a dbať, aby nedošlo k jeho poškodeniu. V súlade s týmito povinnosťami by naopak bolo konanie, kedy by žalobca, bezprostredne po zistení omeškania platiteľa s úhradou koncesionárskeho poplatku, vykonal zákonom mu dané povinnosti zaslania výzvy na ich úhradu. Podľa ustanovenia § 10 ods. 2 v spojení s § 7 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z. je tak vyberateľ úhrad povinný nezaplatenie úhrady zistiť hneď v prvý deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, kedy bola úhrada za daný kalendárny mesiac splatná. A teda nie až po ôsmich rokoch. Ak tak žalobca nekonal, potom nekonal v súlade s právnymi predpismi, ale konal v rozpore so zákonnými povinnosťami. Ak teda žalobca v rozpore so svojimi zákonnými povinnosťami nevyzval žalovanú do 60 dní od omeškania s úhradou koncesionárskych poplatkov na zaplatenie tejto úhrady, dopustil sa porušenia práva. Pritom v našom právnom poriadku sa uplatňuje zásada "lus ex iniuria non orfitur" (právo nevzniká z bezprávia), teda na právnom úkone, ktorý nepožíva právnu ochranu, nemožno zakladať iné práva (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 346/08-37). Zákonodarca síce stanovil subjektívny moment zistenia omeškania - od zistenia omeškania, avšak tento moment nemôže byť vykladaný a vykonávaný svojvoľne, t. j. v zmysle, kedykoľvek. Podľa žalovanej je nepochybné, že aj žalobca, resp. najmä žalobca ako verejnoprávny subjekt je povinný vykonávať svoje povinnosti so starostlivosťou riadneho hospodára, t. j. odborne, hospodárne a plniť si svoje povinnosti riadne a včas. Žalobca však takto nekonal, keď zaslal výzvu žalovanej po uplynutí 8 rokov od splatnosti úhrady. Tvrdenie, že si žalobca za 8 rokov nevšimol, že nemal vedomosť, že nezistil, že má žalovaná nedoplatky, by svedčalo o zanedbaní si svojich povinností a o usvedčení sa z neplnenia si svojich povinností a neschopnosti si riadne vykonávať zákonom zverené činnosti a kompetencie. Žalovaná si je vedomá, že takéto včasné zisťovanie omeškaných úhrad je administratívne, technicky aj personálne zložité, avšak ani to nie je ospravedlnenie, že žalobca nevyzval žalovanú na úhradu dlžných úhrad na koncesionárskych poplatkoch riadne a včas. Tým, že to žalobca neurobil riadne a včas, nie je splnená zákonná podmienka na uplatnenie si žalovaného nároku na súde, keďže v zmysle právnej úpravy je podmienkou súdneho uplatnenia predmetného nároku riadna a včasná písomná výzva doručená platiteľovi. Žalobca sa tým pozbavil možnosti vymáhania takýchto opomenutých úhrad. Podľa žalovanej je zjavné, že došlo k zanedbaniu povinností zo strany žalobcu pri zisťovaní nedoplatkov a teraz sú vďaka jeho pochybeniam zaťažované jednak súde a jednak platitelia. Takýto výkon práva zo strany subjektov verejného práva považuje žalovaná za neakceptovateľný,

nehovoriac o tom, že žalobca si nárokuje aj zaplatenie premlčaných pohľadávok. Účelom premlčania ako právneho inštitútu je zvyšovanie právnej istoty tým, že núti veriteľa uplatniť si svoje subjektívne právo v primeranom čase tak, aby dlžníci neboli po časovo neprimeranú dobu nútení plniť si svoje povinnosti. Plynutím času sa totiž môže oslabovať spôsobilosť dlžníka brániť sa proti uplatnenému nároku, čo môže vyhovovať veriteľovi. Od žalobcu ako veriteľa je nutné vyžadovať, aby ako riadny hospodár spravoval a aj včas uplatňoval svoje pohľadávky. Po dlhšej dobe môže byť značne znemožnené platiteľovi riadna sa brániť proti podanej žalobe (od platiteľa nie je možné spravodlivo žiadať, aby si tak dlhú dobu uchovával prostriedky procesnej obrany, napr. doklady o zaplatení úhrad, ak by ich v minulosti zaplatil). K čiastočnému späťvzatiu žaloby žalovaná uviedla, že je až zarážajúce, akým spôsobom sa správajú verejnoprávne inštitúcie k občanom. Celé roky ignorujú svoje povinnosti a potom si dovoľujú vymáhať si od občanov stovky eur, z toho je drvivá väčšina už aj tak premlčaná, len preto, že "nedokážu" včas zistiť, že platiteľ je v omeškaní s úhradami. Tieto čiastky môže byť často pre občanov až hrubo poškodzujúce, resp. ochromujúce ich súkromný rozpočet. Rovnako je to aj v tomto prípade. Žalobca roky nerobí nič, potom si zrazu vymáha aj premlčané úhrady za posledných osem rokov, zbytočne zaťažuje žalovanú týmto sporom, a keď zistí, že žalovaná sa vie účinne brániť, vzal žalobu čiastočne späť. Možno sa len domnievať, koľko platiteľov sa proti žalobcovi nedokázalo obhájiť a teraz sú nútení platiť aj premlčané úhrady. Takýto postup žalobcu len šikanuje občanov, zbytočne ich zaťažuje tak časovo, ako aj finančne. Nie všetci platitelia si môžu dovoliť zaplatiť stovky eur, ktoré si žalobca vymáha, čo môže priam ohroziť ich existenciu. Štát by mal občanov chrániť a nie ich zneužívať a šikanovať. Žalovaná namietla nezrozumiteľnosť a zmätočnosť petitu žaloby po čiastočnom späťvzati žaloby, nakoľko z neho nie je zrejmé, čoho konkrétne z titulu istiny sa domáha. Na základe uvedeného, a najmä s poukazom na to, že žalobca nepreukázal, kedy zistil, že žalovaná je v omeškaní s platením úhrad, a teda nepreukázal, že žalovanú v zákonom stanovenej 60-dňovej lehote písomne vyzval na zaplatenie úhrady, žiadala žalovaná žalobu v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodnú a priznať žalovanej nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

8. K Vyjadreniu žalovanej k čiastočnému späťvzatiu žaloby a vyjadreniu žalobcu zo dňa 02.07.2020, datovanému dňom 12.08.2022 a doručenému súdu dňa 15.08.2022, už žalobca vyjadrenie nepodal.

9. Podľa Čl. 12 Základných princípov CSP, na prejednanie veci sa nariaďuje ústne pojednávanie, ak zákon neustanovuje inak.

10. Súd vo veci rozhodol na pojednávaní dňa 11.04.2024, na ktoré sa dostavil riadne a včas predvolaný advokát žalovanej. Na pojednávanie sa nedostavil riadne a včas predvolaný žalobca, ktorý má doručenie predvolania riadne vykázané na č. I. 74 (predvolanie prevzal dňa 05.02.2024), ktorý ospravedlnil svoju neúčast' elektronickým podaním zo dňa 03.04.2024 nazvaným "Ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní a žiadosť o konanie v neprítomnosti" (č. I. 76 - 83) z dôvodu hospodárnosti konania a zároveň žiadal, aby súd konal v neprítomnosti žalobcu a zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy tak, ako to žalobca navrhoval vo Vyjadrení k odporu a čiastočnom späťvzati žaloby zo dňa 03.07.2020 (poznámka súdu: jedná sa o Čiastočné späťvzatie žaloby a vyjadrenie žalobcu zo dňa 02.07.2020, doručené Okresnému súdu Bratislava I dňa 06.07.2020 /č. I. 38 - 41/) pridržiavajúc sa tvrdení uvedených v žalobe. Súd preto pojednával v neprítomnosti žalobcu podľa § 180 CSP.

11. Advokát žalovanej vo výpovedi na pojednávaní dňa 11.04.2024 zotrval na písomných podaniach žalovanej, vykonaných do dnešného pojednávania, a na základe nich zotrval na postoji žalovanej, že žaloba je v plnom rozsahu nedôvodná a navrhuje, aby ju súd zamietol a priznal žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Pokiaľ ide o stručné odôvodnenie uviedol, že vychádzajúc z podania žalobcu zo dňa 02.07.2020, tento zobral čiastočne späť žalovaný nárok vo výške 292,32 eur z dôvodu uznania námietky premlčania žalovanej pohľadávky. Žalobca však nešpecifikoval, čo má byť po tomto čiastočnom späťvzati žaloby predmetom tohto konania. Žalobca ani nevyčísluje výšku žalovanej sumy, ktorú si uplatňuje a nijako nešpecifikuje ani právny titul, ani ďalšie charakteristiky svojho nároku. Z podaní žalobcu teda nie je vôbec zrejmé, aké pohľadávky si voči žalovanej uplatňuje, za aké obdobie a v akých jednotlivých čiastkach. Takto podanú žalobu považujeme za úplne neurčitú a zmätočnú, navyše žalovaná nemá možnosť ani riadne proti argumentovať, nakoľko nie je zrejmé, aký konkrétny návrh si žalobca vlastne uplatňuje. Vzhľadom na neprítomnosť žalobcu na tomto pojednávaní a s poukazom na súdom uskutočnené informovanie o dôvodoch ospravedlnenia žalobcu z jeho neúčasti na tomto pojednávaní, mal za to, že uvedený dôvod ospravedlnenia žalobcu nie je ospravedlnením jeho neprítomnosti na pojednávaní vážnymi okolnosťami. Z tohto dôvodu mal za to, že sú splnené

podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie žalobcu. Na základe uvedeného navrhol, aby súd žalobu zamietol rozsudkom pre zmeškanie. V prípade, ak súd nezamietne žalobu rozsudkom pre zmeškanie žalobcu, navrhol, aby súd žalobu zamietol pre jej nedôvodnosť v plnom rozsahu, nakoľko žaloba je neurčitá a zmätočná, žalobca neuniesol ani len bremeno tvrdenia, čo do jasnej a určitej špecifikácie žalovaných nárokov právneho titulu ich vzniku a časového obdobia, za ktoré mali vzniknúť. Žalobca taktiež neuniesol ani dôkazné bremeno, pokiaľ ide o preukázanie doručenia výziev žalovanej na úhradu svojich pohľadávok, a rovnako aj pokiaľ ide o preukázanie ďalších skutočností, ako to vyplýva z písomných podaní žalovanej.

12. Súd vykonal dokazovanie výpoveďou advokáta žalovanej na pojednávaní dňa 11.04.2024 a listinami tvoriacimi obsah súdneho spisu: žaloba; prílohy k žalobe: Výzva na zaplatenie nedoplatku zo dňa 10.01.2019, fotokópia doručky svedčiacej o doručení Výzvy na zaplatenie nedoplatku zo dňa 10.01.2019 žalovanej doporučené do vlastných rúk dňa 31.01.2019, Prehľad predpisov a platieb, Potvrdenie Tarifnej ceny za úradnú zásielku zo dňa 27.10.2016; Platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava I č. k. 11Csp/16/2019-13 zo dňa 01.08.2019; Odpor proti platobnému rozkazu zo dňa 16.09.2019, doručený žalovanou Okresnému súdu Bratislava I dňa 17.09.2019; Uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 11Csp/16/2019-33 zo dňa 02.03.2020, ktorým bol zrušený Platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava I č. k. 11Csp/16/2019-13 zo dňa 01.08.2019 podľa ustanovenia § 267 ods. 3 veta prvá CSP; Čiastočné späťvzatie žaloby a vyjadrenie žalobcu zo dňa 02.07.2020, doručené Okresnému súdu Bratislava I dňa 06.07.2020; Vyjadrenie žalovanej k čiastočnému späťvzatiu žaloby a vyjadreniu žalobcu zo dňa 02.07.2020, datované dňom 12.08.2022 a doručené Okresnému súdu Bratislava I dňa 15.08.2022; z ktorých zistil nasledovný skutkový a právny stav:

13. Argumentácia žalobcu v prospech žaloby je podrobne opísaná v bodoch 1., 2. a 6. odôvodnenia tohto rozsudku, na ktorú súd na tomto mieste v podrobnostiach odkazuje považujúc za nadbytočné jej opätovné uvádzanie aj na tomto mieste.

14. Obrana žalovanej je podrobne opísaná v bodoch 4., 7. a 11. odôvodnenia tohto rozsudku, na ktorú súd na tomto mieste v podrobnostiach odkazuje považujúc za nadbytočné jej opätovné uvádzanie aj na tomto mieste.

15. Nespornými skutkovými tvrdeniami medzi stranami sporu sú tvrdenia, že žalovaná bola v rozhodnom období (01.03.2011 - 31.01.2019) zo zákona č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v rozhodnom čase (01.03.2011 - 31.01.2019) platiteľom úhrady za služby verejnosti vo výške 4,64 eur s periodicitou platenia úhrad mesačne; že žalovaná nezaplatila žalobcovi úhrady za rozhodné obdobie 01.03.2011 - 31.01.2019; že žalobca vyzval žalovanú na zaplatenie nedoplatku za obdobie od 01.03.2011 do 31.01.2019 v sume 442,25 eur (440,80 eur /95 neuhradených mesačných prepisov v kontrolovanom období 01.03.2011 až 31.01.2019, t. j. 95 x 4,64 eur/ + 1,45 eur /úhrada poštových sadzieb spojených s vymáhaním/) Výzvou na zaplatenie nedoplatku zo dňa 10.01.2019, doručenu žalovanej do vlastných rúk dňa 31.01.2019; a tvrdenie žalovanej, že žaloba je podaná predčasne v rozsahu úhrad za posledné 2 mesiace (december 2018 a január 2019), nakoľko žalovaná nemala možnosť splniť si svoj záväzok bez sankcií a akýchkoľvek negatívnych dopadov v 30 dňovej lehote v súlade s ustanovením § 10 ods. 3 zákona č. 340/2012 Z. z., ktoré tvrdenie žalobca nepoprel.

16. Spornými skutkovými tvrdeniami medzi stranami sporu sú tvrdenie žalovanej o premlčaní pohľadávok, ktorých splatnosť nastala pred 01.07.2016 (keďže žaloba bola podaná dňa 01.07.2019) majú za to, že premlčacia doba začala plynúť odo dňa splatnosti každej jednotlivéj mesačnej úhrady, čím vzniesla námietku premlčania pohľadávok žalobcu týkajúcich sa úhrad v období od marca 2011 do júla 2016 v celkovej sume premlčaných pohľadávok žalobcu 310,88 eur, pričom žalobca uznal dôvodnosť jej námietky premlčania pohľadávok žalobcu na úhrady v sume 292,32 eur bez špecifikácie obdobia úhrad; tvrdenie žalovanej o nepreukázaní dátumu zistenia skutočnosti, že žalovaná je v omeškaní so zaplatením úhrady za rozhodné obdobie (01.03.2011 - 31.01.2019) žalobcom, a z toho vyplývajúca nemožnosť zistenia, či si žalobca splnil povinnosť uvedenú v ustanovení § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z. písomne vyznať žalovanú do 60 dní od zistenia tejto skutočnosti na zaplatenie úhrady za rozhodné obdobie a na zaplatenie poštových sadzieb súvisiacich s odoslaním výzvy na zaplatenie úhrady, ktoré tvrdenie žalobca poprel tvrdením, že dôkazy v prílohe žaloby jasne preukazujú, že si žalobca túto povinnosť riadne splnil.

17. Súd nevzhladol dôvody na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalobcu na návrh advokáta žalovanej prednesený na pojednávaní dňa 11.04.2024 majú za to, že neboli splnené podmienky na rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie žalobcu podľa § 278 CSP. Nakoľko advokát žalovanej vychádzal pri podávaní návrhu na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalobcu zo súdom uskutočneného iba stručného informovania o dôvodoch ospravedlnenia žalobcu z jeho neúčasti na tomto pojednávaní po začatí pojednávania /pred otvorením pojednávania/ (z dôvodu hospodárnosti konania žiadajúc, aby súd konal v neprítomnosti žalobcu a zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy tak, ako to žalobca navrhoval v Čiastočnom späťvzatí žaloby a vyjadrení žalobcu zo dňa 02.07.2020, doručenom Okresnému súdu Bratislava I dňa 06.07.2020, a pridržiavajúc sa tvrdení uvedených v žalobe), na základe čoho vyvodil, že uvedený dôvod ospravedlnenia žalobcu nie je ospravedlnením jeho neprítomnosti na pojednávaní vážnymi okolnosťami, súd následne oboznámil advokáta žalovanej s celým znením elektronického podania žalobcu zo dňa 03.04.2024, nazvaného "Ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní a žiadosť o konanie v neprítomnosti" (č. I. 76 - 83).

18. V I. výroku enunuciátu rozsudku súd konanie zastavil v časti o zaplatenie sumy 292,32 eur, v ktorej vzal žalobca žalobcu čiastočne späť v podaní žalobcu nazvanom "Čiastočné späťvzatie žaloby a vyjadrenie žalobcu" zo dňa 02.07.2020, doručenom Okresnému súdu Bratislava I dňa 06.07.2020 (č. I. 38 - 41), podľa ustanovení § 145 ods. 2, § 146 ods. 1 veta druhá CSP.

19. Podľa § 144 CSP, žalobca môže vziať žalobu späť.

20. Podľa § 145 ods. 2 CSP, ak je žaloba vzatá späť v časti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

21. Podľa § 146 ods. 1 CSP, súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

22. Vzhľadom k tomu, že žalobca využil svoje dispozičné oprávnenie vzatím žaloby späť, v zmysle citovaného ustanovenia § 144 CSP pred začatím pojednávania (v Čiastočnom späťvzatí žaloby a vyjadrení žalobcu zo dňa 02.07.2020, doručenom Okresnému súdu Bratislava I dňa 06.07.2020 /č. I. 38 - 41/), v časti o zaplatenie sumy 292,32 eur z dôvodu uznania námietky premlčania vznesenej žalovanou v Odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 16.09.2019 /č. I. 19 - 27/ (žalovaná namietala premlčanie pohľadávok žalobcu na úhrady za obdobie od marca 2011 do júla 2016 v sume 310,88 eur a žalobca uznal dôvodnosť jej námietky premlčania pohľadávok žalobcu na úhrady v sume 292,32 eur bez špecifikácie obdobia úhrad a jednotlivých čiastok úhrad), pričom súhlas žalovaného so späťvzatím žaloby v tejto časti nebol potrebný, keďže k čiastočnému späťvzatiu žaloby došlo skôr, než sa začalo pojednávanie, súd v I. výroku enunuciátu tohto rozsudku konanie v časti o zaplatenie sumy 292,32 eur zastavil v súlade s citovaným ustanovením § 145 ods. 2 CSP v nadväznosti na citované ustanovenie § 146 ods. 1 veta druhá CSP.

23. Po zastavení konania v časti o zaplatenie sumy 292,32 eur (I. výrok enunuciátu rozsudku) zostalo predmetom sporu zaplatenie sumy 165,48 eur (predstavuje rozdiel medzi žalovanou sumou 457,80 eur /istina 440,80 eur + pokuta 17,- eur/ a sumou, ktorú vzal žalobca späť 292,32 eur) a úhrada poštových sadzieb spojených s vymáhaním vo výške 1,45 eur.

24. Podľa § 1 zákona č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v rozhodnom čase /01.03.2011 - 31.01.2019/ (ďalej len "zákon č. 340/2012 Z. z."), tento zákon upravuje platenie, vyberanie a vymáhanie úhrady za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska v oblasti rozhlasového vysielať a televízneho vysielať (ďalej len "úhrada").

25. Podľa § 2 zákona č. 340/2012 Z. z., účelom úhrady je finančné zabezpečenie služieb verejnosti v oblasti rozhlasového vysielať a televízneho vysielať poskytovaných Rozhlasom a televíziou Slovenska.

26. Podľa § 3 písm. a) zákona č. 340/2012 Z. z., platiteľ úhrady (ďalej len "platiteľ") je fyzická osoba, ktorá je evidovaná dodávateľom elektriny v evidencii odberateľov elektriny v domácnosti ako odberateľ elektriny v domácnosti v odbernom mieste, pre spotrebu v byte alebo v rodinnom dome.

27. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 340/2012 Z. z., vyberateľom úhrady a príjemcom úhrady je Rozhlas a televízia Slovenska.

28. Podľa § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 340/2012 Z. z., platiteľ podľa § 3 písm. a) platí úhradu 4,64 eura za každý aj začatý kalendárny mesiac.

29. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 340/2012 Z. z., povinnosť platiť úhradu vzniká od prvého dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, v ktorom sa osoba stala platiteľom, a zaniká posledný deň kalendárneho mesiaca, v ktorom osoba prestala byť platiteľom.

30. Podľa § 7 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z., úhrada sa platí mesačne; úhradu za príslušný kalendárny mesiac je platiteľ povinný zaplatiť do posledného dňa príslušného kalendárneho mesiaca.

31. Podľa § 8 zákona č. 340/2012 Z. z., kontrolu platenia úhrady vykonáva vyberateľ úhrady.

32. Podľa § 10 ods. 1 zákona č. 340/2012 Z. z., platiteľ, ktorý nezaplatí úhradu podľa § 7, je v omeškaní so zaplatením úhrady.

33. Podľa § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z., ak vyberateľ úhrady zistí, že platiteľ je v omeškaní so zaplatením úhrady, je povinný ho písomne vyzvať do 60 dní od zistenia tejto skutočnosti na zaplatenie tejto úhrady a na zaplatenie poštových sadzieb súvisiacich s odoslaním výzvy na zaplatenie úhrady.

34. Podľa § 10 ods. 3 zákona č. 340/2012 Z. z., ak platiteľ podľa § 3 písm. a) nezaplatí úhradu a poštové sadzby v lehote do 30 dní od doručenia výzvy podľa odseku 2, platiteľ je povinný zaplatiť vyberateľovi úhrady aj pokutu 17 eur.

35. Podľa § 10 ods. 5 zákona č. 340/2012 Z. z., nárok na zaplatenie úhrady, s ktorou je platiteľ v omeškaní, pokuty podľa odsekov 3 a 4 a poštových sadzieb je povinný vyberateľ úhrady uplatniť na súde.

36. Podľa § 100 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len "Občiansky zákonník"), právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

37. Podľa § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka, premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

38. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

39. Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

40. Podľa § 290 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len "CSP"), spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

41. Tento spor nie je sporom s ochranou slabšej strany - spotrebiteľským sporom v zmysle ustanovení § 290 až § 300 CSP z dôvodov uvedených žalobcom v Čiastočnom späťvzatií žaloby a vyjadrení žalobcu zo dňa 02.07.2020, doručenom Okresného súdu Bratislava I dňa 06.07.2020 (č. I. 38 - 41, konkrétne na č. I. 38 - 39), s ktorými sa súd stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje (viď bod 6. odôvodnenia rozsudku) považujúc za nadbytočné ich opätovné uvádzanie aj na tomto mieste. Navyiac súd dodáva k tvrdeniu žalovanej obsiahnutému vo Vyjadrení žalovanej k čiastočnému späťvzatiu

žaloby a vyjadrení žalobcu zo dňa 02.07.2020, datovanom dňom 12.08.2022 a doručenom Okresnému súdu Bratislava I dňa 15.08.2022, o spotrebiteľskom charaktere vzťahu medzi stranami sporu, kde poukázala na to, že právny vzťah medzi stranami sporu je založený a odvodený od uzavretia zmluvného vzťahu medzi žalovanou a dodávateľom elektriny, ktorý je nepochybne vzťahom spotrebiteľským, že v prípade zmluvného vzťahu medzi dodávateľom elektriny a žalovanou sa jedná o vzťah spotrebiteľský, nakoľko dodávateľ elektriny je podnikateľský subjekt poskytujúci služby súkromnoprávneho charakteru žalovanej ako odberateľke elektriny (spotrebiteľke), avšak v prípade vzťahu medzi stranami sporu ide o vzťah vyplývajúci zo zákona č. 340/2012 Z. z., kde žalobca pri vyberaní a vymáhaní úhrad za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska v oblasti rozhlasového vysielania a televízneho vysielania nevystupuje ako dodávateľ, t. j. osoba konajúca v rámci svojej obchodnej či inej podnikateľskej činnosti, ale vystupuje ako verejnoprávny subjekt, čo napokon potvrdila aj samotná žalovaná v bodoch 8., 12. a 16. Vyjadrenia žalovanej k čiastočnému späťvzatiu žaloby a vyjadrení žalobcu zo dňa 02.07.2020, datovaného dňom 12.08.2022 a doručeného Okresnému súdu Bratislava I dňa 15.08.2022, kde uviedla, že žalobca ako vyberateľ úhrady je verejnoprávnym subjektom, resp. verejnoprávnou inštitúciou (č. I. 52 spisu).

42. Súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalovaná bola v rozhodnom období (01.03.2011 - 31.01.2019) zo zákona č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v rozhodnom čase (01.03.2011 - 31.01.2019) platiteľom úhrady za služby verejnosti vo výške 4,64 eur s periodicitou platenia úhrad mesačne. Žalovaná nezaplatila žalobcovi úhrady za rozhodné obdobie 01.03.2011 - 31.01.2019. Žalobca vyzval žalovanú na zaplatenie nedoplatku za obdobie od 01.03.2011 do 31.01.2019 v sume 442,25 eur (440,80 eur /95 neuhradených mesačných prepisov v kontrolovanom období 01.03.2011 až 31.01.2019, t. j. 95 x 4,64 eur/ + 1,45 eur /úhrada poštových sadzieb spojených s vymáhaním/ - preukázané žalobcom predloženým Prehľadom predpisov a platieb a Potvrdením Tarifnej ceny za úradnú zásielku zo dňa 27.10.2016) Výzvou na zaplatenie nedoplatku zo dňa 10.01.2019, doručenu žalovanej do vlastných rúk dňa 31.01.2019, o čom svedčí žalobcom predložená fotokópia doručenky.

43. Do Výzvy na zaplatenie nedoplatku zo dňa 10.01.2019 žalobca nesprávne zarátal aj predpis na mesiac január 2019. Podľa citovaného ustanovenia § 7 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z., úhrada sa platí mesačne; úhradu za príslušný kalendárny mesiac je platiteľ povinný zaplatiť do posledného dňa príslušného kalendárneho mesiaca. Povinnosťou žalovanej bolo zaplatiť úhradu za mesiac január 2019 do posledného dňa daného mesiaca, t. j. do 31.01.2019. Žalobca teda v rozpore s citovaným ustanovením § 7 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z., nesprávne započítal úhradu za január 2019 k nedoplatkom žalovanej vo Výzve na zaplatenie nedoplatku zo dňa 10.01.2019.

44. Ohľadne spornosti skutkového tvrdenia žalovanej o premlčaní pohľadávok, ktorých splatnosť nastala pred 01.07.2016 (keďže žaloba bola podaná dňa 01.07.2019) majú za to, že premlčacia doba začala plynúť odo dňa splatnosti každej jednotlivej mesačnej úhrady, čím vzniesla námietku premlčania pohľadávok žalobcu týkajúcich sa úhrad v období od marca 2011 do júla 2016 v celkovej sume premlčaných pohľadávok žalobcu 310,88 eur, súd konštatuje, že žalobca uznal dôvodnosť jej námietky premlčania pohľadávok žalobcu na úhradu v sume 292,32 eur bez špecifikácie obdobia úhrad a jednotlivých čiastok úhrad, v ktorej časti vzal žalobu späť, o čom súd rozhodol v I. výroku enunciatú rozsudku.

45. Po tom, ako žalobca vzal žalobu späť v časti o zaplatenie 292,32 eur v Čiastočnom späťvzatií žaloby a vyjadrení žalobcu zo dňa 02.07.2020, doručenom Okresnému súdu Bratislava I dňa 06.07.2020, uviedol síce v tomto Čiastočnom späťvzatií žaloby a vyjadrení žalobcu zo dňa 02.07.2020, doručenom Okresnému súdu Bratislava I dňa 06.07.2020, že sa naďalej domáha zaplatenia istiny 143,84 eur, pokuty 17,- eur a poštovej sadzby 1,45 eur, vrátane náhrady trov konania, avšak nešpecifikoval, za aké obdobie úhrad a v akých jednotlivých čiastkach. Po vzatí žaloby späť v časti o zaplatenie 292,32 eur sa teda žalobca domáha zaplatenia sumy 160,84 eur (istiny v sume 143,84 eur a pokuty v sume 17,- eur) a zaplatenej poštovej sadzby v sume 1,45 eur oproti v žalobe uplatnenému nároku na zaplatenie sumy 457,80 eur (istina v sume 440,80 eur a pokuta v sume 17,- eur) a zaplatenej poštovej sadzby v sume 1,45 eur, pričom rozdiel predstavuje 296,96 eur a zaplatenú poštovú sadzbu 1,45 eur (457,80 eur mínus 160,84 eur), avšak vzal žalobu späť iba v časti o zaplatenie 292,32 eur. Ak žalobca vzal žalobu späť v časti o zaplatenie 292,32 eur, zostalo predmetom sporu po čiastočnom späťvzatií žaloby

zaplatenie sumy 165,48 eur (predstavuje rozdiel medzi žalovanou sumou 457,80 eur /istina 440,80 eur + pokuta 17,- eur/ a sumou, ktorú vzal žalobca späť 292,32 eur) a úhrada poštových sadzieb spojených s vymáhaním vo výške 1,45 eur; a nie zaplatenie sumy 160,84 eur (istiny v sume 143,84 eur a pokuty v sume 17,- eur) a zaplatenej poštovej sadzby v sume 1,45 eur, tak, ako to uviedol žalobca v Čiastočnom späťvzatí žaloby a vyjadrení žalobcu zo dňa 02.07.2020, doručenom Okresnému súdu Bratislava I dňa 06.07.2020, že sa naďalej (tzn. po vzatí žaloby späť v časti o zaplatenie 292,32 eur) domáha zaplataenia istiny 143,84 eur, pokuty 17,- eur a poštovej sadzby 1,45 eur, vrátane náhrady trov konania. Výsledkom súčtu sumy čiastočného späťvzatia žaloby 292,32 eur, sumy istiny uplatnenej po čiastočnom späťvzatí žaloby 143,84 eur a sumy pokuty uplatnenej po čiastočnom späťvzatí žaloby 17,- eur, je suma 453,16 eur, pričom by ním mala byť pôvodne žalovaná suma 457,80 eur (mimo zaplatenej poštovej sadzby 1,45 eur, ktorú si uplatnil v pôvodnom petite žaloby, ako aj v petite žaloby po čiastočnom späťvzatí žaloby, ktorá je však príslušenstvom pohľadávky /náklady spojené s uplatnením pohľadávky/ v zmysle citovaného ustanovenia § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Všetky tieto nezrovnalosti, spolu s už konštatovanou neexistenciou špecifikácie obdobia úhrad a jednotlivých čiastok úhrad po čiastočnom späťvzatí žaloby, sú znakom zmätočnosti a neurčitosti petitu žaloby po čiastočnom späťvzatí žaloby, ktoré žalovaná správne tvrdila s dôvetkom o nemožnosti riadnej obrany v spore, keďže nie je zrejmé, aký konkrétny návrh si žalobca po čiastočnom späťvzatí žaloby vlastne uplatňuje.

46. K tvrdeniu žalovanej o nepreukázaní dátumu zistenia skutočnosti, že žalovaná je v omeškaní so zaplatením úhrady za rozhodné obdobie (01.03.2011 - 31.01.2019) žalobcom, a z toho vyplývajúca nemožnosť zistenia, či si žalobca splnil povinnosť uvedenú v citovanom ustanovení § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z. písomne vyznať žalovanú do 60 dní od zistenia tejto skutočnosti na zaplatenie úhrady za rozhodné obdobie a na zaplatenie poštových sadzieb súvisiacich s odoslaním výzvy na zaplatenie úhrady, ktoré tvrdenie žalobca poprel tvrdením, že dôkazy v prílohe žaloby jasne preukazujú, že si žalobca túto povinnosť riadne splnil, súd konštatuje že dôkazy pripojené k žalobe: Výzva na zaplatenie nedoplatku zo dňa 10.01.2019 /č. I. 3 - 4/, Prehľad predpisov a platieb /č. I. 5 - 6/, fotokópia doručky svedčiaca o doručení Výzvy na zaplatenie nedoplatku zo dňa 10.01.2019 žalovanej doporučene do vlastných rúk dňa 31.01.2019 /č. I. 7/ a Potvrdenie Tarifnej ceny za úradnú zásielku zo dňa 27.10.2016 /č. I. 8/ nepreukazujú, kedy (dátum) žalobca zistil skutočnosti, že žalovaná je v omeškaní so zaplatením úhrady za rozhodné obdobie (01.03.2011 - 31.01.2019), z ktorého by bolo možné zistiť splnenie si povinnosti uvedenej v citovanom ustanovení § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z. žalobcom písomne vyznať žalovanú do 60 dní od zistenia tejto skutočnosti na zaplatenie úhrady za rozhodné obdobie a na zaplatenie poštových sadzieb súvisiacich s odoslaním výzvy na zaplatenie úhrady. Iba z jediného dôkazu pripojeného k žalobe, a to z Výzvy na zaplatenie nedoplatku zo dňa 10.01.2019 /č. I. 3 - 4/, možno vyvodit', že žalobca zistil skutočnosť, že žalovaná je v omeškaní so zaplatením úhrady za rozhodné obdobie (01.03.2011 - 31.01.2019) niekedy pred 10.01.2019. Žalobca ničím nepreukázal, kedy sa dozvedel o nedoplatku žalovanej za rozhodné obdobie, resp. kedy zistil skutočnosť, že žalovaná je v omeškaní so zaplatením úhrady za obdobie od 01.03.2011 do 31.01.2019. Z tohto dôvodu nie je ani možné mať za preukázané, že žalobca písomne vyzval žalovanú na zaplatenie tejto úhrady a na zaplatenie poštových sadzieb súvisiacich s odoslaním výzvy na zaplatenie úhrady do 60 dní od zistenia tejto skutočnosti, ktorá povinnosť mu výslovne vyplýva z citovaného ustanovenia § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z. Ak zákon hovorí o zistení skutočnosti spočívajúcej v omeškaní platiteľa so zaplatením úhrady, je na žalobcovi, aby preukázal, kedy túto skutočnosť zistil, a teda, či žalovaná bola v zákonom stanovenej lehote (do 60 dní od zistenia tejto skutočnosti) písomne vyzvaná žalobcom na zaplatenie úhrady a na zaplatenie poštových sadzieb súvisiacich s odoslaním výzvy na zaplatenie úhrady. Keďže žalobca nepreukázal splnenie povinnosti uloženej mu citovaným ustanovením § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z., je žaloba nedôvodnou v časti o zaplatenie sumy 165,48 eur (predstavujúcej rozdiel medzi žalovanou sumou 457,80 eur /istina 440,80 eur + pokuta 17,- eur/ a sumou, ktorú vzal žalobca späť 292,32 eur) a úhradu poštových sadzieb spojených s vymáhaním vo výške 1,45 eur.

47. Tvrdenie žalovanej, že žaloba je podaná predčasne v rozsahu úhrad za posledné dva mesiace (december 2018 a január 2019) dôvodiac, že žalovaná nemala možnosť splniť si svoj záväzok bez sankcií a akýchkoľvek negatívnych dopadov v 30 dňovej lehote v súlade s citovaným ustanovením § 10 ods. 3 zákona č. 340/2012 Z. z., jednak nebolo žalobcom vôbec popreté, a jednak zaoberanie sa ním je irelevantné vzhľadom na už vyslovenú nedôvodnosť žaloby pre nesplnenie si povinnosti uvedenej v citovanom ustanovení § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z. žalobcom.

48. Vzhľadom na skutkové a právne závery uvedené v bodoch 45., 46. a 47. odôvodnenia rozsudku, súd žalobu vo zvyšku zamietol, t. j. zamietol ju v časti o zaplatenie sumy 165,48 eur a úhradu poštových sadziab spojených s vymáhaním vo výške 1,45 eur pre jej nedôvodnosť v II. výroku enunuciátu rozsudku.

III.

49. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v III. výroku enunuciátu rozsudku podľa § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 v spojení s 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanej priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

50. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

51. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

52. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

53. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

54. Citované ustanovenie § 256 ods. 1 CSP vyžaduje zodpovednosť za zavinenie strany sporu, ktorej procesný úkon mal za následok zastavenie konania, pričom otázka zavinenia sa hodnotí iba podľa procesného výsledku. V danom prípade žalobca vzal žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 292,32 eur pred otvorením pojednávania z dôvodu uznania námietky premlčania vznesenej žalovanou v Odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 16.09.2019 /č. I. 19 - 27/ (žalovaná namietala premlčanie pohľadávok žalobcu na úhrady za obdobie od marca 2011 do júla 2016 v sume 310,88 eur a žalobca uznal dôvodnosť jej námietky premlčania pohľadávok žalobcu na úhrady v sume 292,32 eur bez špecifikácie obdobia úhrad a jednotlivých čiastok úhrad). Keďže zastavenie konania v časti o zaplatenie sumy 292,32 eur (I. výrok enunuciátu rozsudku) procesne zavinil žalobca, vznikol nárok na náhradu trov konania v tejto časti žalovanej. Tento úspech žalovanej je zároveň neúspechom žalobcu.

55. Po zastavení konania v časti o zaplatenie sumy 292,32 eur zostalo predmetom sporu zaplatenie sumy 165,48 eur (predstavuje rozdiel medzi žalovanou sumou 457,80 eur /istina 440,80 eur + pokuta 17,- eur/ a sumou, ktorú vzal žalobca späť 292,32 eur) a úhrada poštových sadziab spojených s vymáhaním vo výške 1,45 eur. Žalovaná mala v časti o zaplatenie sumy 165,48 eur a úhradu poštových sadziab spojených s vymáhaním vo výške 1,45 eur plný úspech, keďže súd žalobu vo zvyšku zamietol, t. j. zamietol ju v časti o zaplatenie sumy 165,48 eur a úhradu poštových sadziab spojených s vymáhaním vo výške 1,45 eur pre jej nedôvodnosť v II. výroku enunuciátu rozsudku. Nakoľko žalovaná mala v tejto časti plný úspech, vznikol jej nárok na náhradu trov konania potrebných na účelné bránenie práva proti žalobcovi, ktorý v tejto časti úspech nemal. Tento úspech žalovanej je zároveň neúspechom žalobcu.

56. Vzhľadom na plný úspech žalovanej vo veci (I. a II. výroky enunuciátu rozsudku), rozhodol súd o nároku na náhradu trov konania tak, ako je uvedené v III. výroku enunuciátu rozsudku, v ktorom žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

57. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

58. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti tohto rozsudku v súlade s citovaným ustanovením § 262 ods. 2 CSP.

59. O vrátení časti zaplateného súdneho poplatku zo žaloby z dôvodu vzatia žaloby späť v časti o zaplatenie sumy 292,32 eur žalobcom pred začatím pojednávania, v ktorej časti súd konanie zastavil v

I. výroku enunčiátu rozsudku, rozhodne vyšší súdny úradník v zmysle zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov.

Poučenie:

Proti I. výroku enunčiátu tohto rozsudku, ktorým súd rozhodol o zastavení konania v časti o zaplatenie 292,32 eur, je prípustné odvolanie (§ 357 písm. a/ CSP).

Proti II. výroku enunčiátu tohto rozsudku, ktorým súd rozhodol o veci samej tak, že žalobu vo zvyšku zamietol, je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP).

Proti III. výroku enunčiátu tohto rozsudku, ktorým súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania, je prípustné odvolanie (§ 357 písm. m/ CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), v dvoch vyhotoveniach.

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 362 ods. 1 CSP).

Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 2 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a uvedenie spisovej značky prebiehajúceho konania /§ 127 ods. 1 a ods. 2 CSP/) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /odvolacie dôvody/ a čoho sa odvolateľ domáha /odvolací návrh/ (§ 363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie

(§ 366 CSP).
60.

V Bratislave, dňa 11. apríla 2024

JUDr. Martina Líšková
Sudkyňa

Za správnosť vyhotovenia:
Tvarošková